

SOSTENI QUÈ?

Recordo amb una tendra nostàlgia un carrer ocupat per infants juganers i les mares i àvies que, assegudes en cadirons de fusta, brodaven sota l'ombra d'un arbre. Es respirava tranquil·litat i pau. Sols les riallades dels petits trencaven un equilibri de la persona amb la natura. Els adults, entre fil i fil llençaven una ullada als seus menuts i continuaven conversant animadament, cap perill s'albirava pel cap del carrer, tot controlat. Sols algun tractor tardaner que tornava cap a casa mandrós després d'un dia dur de treball al camp, trencava el silenci i feia alçar el cap a les cosidores al mateix temps que cridaven totes juntes: "-menuts, poseu-vos a la vora que ve un tractor". Els infants, poc avesats a aquesta interrupció, festejaven el pas del gran monstre de ferro amb rodes immenses amb rialles sorolloses i protegint les orelles del brogit infernal. Llavors la pau tornava a envair l'ambient.

La tarda es perllongava fins que els estels apareixien al cel com a fanals lluents i la lluna era testimoni de les corredisses i els crits animats de la quitxalla: "- un, dos, tres, botifarra de pagès!, t'has mogut, torna endarrere"

Jo vaig tenir la sort de viure una infància sostenible, amb molt joc al carrer i pocs perills a l'entorn, sense cotxes pels voltants i amb molta autonomia de moviment, amb total llibertat per córrer i per jugar a l'amagatall sense haver de vigilar el trànsit.

Sovint s'ennuola la memòria i aquesta llibertat que vaig sentir em sembla un somni, una experiència que no tornaré a experimentar en el que em resta de vida.

Em dol pels meus fills que han passat la seva infantesa dins d'uns parcs delimitats per inaccessibles tanques i no han sentit ni un bri de llibertat pels carrers de la ciutat. Atents, cada moment, a les bèsties de metall que es creuaven en el seu camí i els obligaven a estar sempre a l'aguait mentre els seus pulmons s'omplien d'un verí que l'ennegria lentament.

Em dol pel meu nét que no pot posar ni un peu al carrer sense sentir la seva dolça maneta atrapada fortament entre les mans d'un adult, em sap molt de greu que des del seu naixement no ha deixat d'inhalar gasos pudents i assassins. La llibertat li queda molt llunyana. La seva infantesa no és sostenible. Sols en podrà esdevenir quan tots plegats ens n'adonem que la vida és més senzilla del que pensem, que disposem de dues cames per anar a la feina, que les bicicletes són un bon mitjà de transport i de salut, que un autobús pot encabir molt més que persones, es pot convertir en un espai de relacions interpersonals. Sols quan prenguem consciència de que estem destrossant el lloc on vivim, sols llavors, recobrem la llibertat.

Potser llavors ens tornaran a acompanyar les rialles dels infants i les converses de les cosidores sota l'ombra dels arbres del carrer.

Olga Erill Lladonosa

Mestra de l'Escola La Rosella.

Roselló